

LBRIS

We know
books

Georg-Gabriel Kircher

NUTRIA

Editura ALEX-ALEX 2001

CUPRINS

Cuvânt înainte	5
Introducere	8
Capitolul 1: Cunoștințe generale despre nutriție	10
1.1. Manipularea și transportul nutrienților	10
1.2. Principalele regiuni corporale la nutriție	11
1.3. Culoarea	14
1.3.1. Nutria standard	18
1.3.2. Nutria neagră	19
1.3.3. Nutria albă de Arzebaidjan	19
1.3.4. Nutria sedefie	20
1.3.5. Nutria safir de Groenlanda	20
1.3.6. Nutria Perlă (Briliant)	20
1.3.7. Nutria albă-albinatică	21
Capitolul 2: Metode de creștere a nutrienților (Creșterea tipurilor și a liniilor pure)	22
2.1. Încrucișarea de tipuri și linii	24
2.2. Selecția nutrienților	26
2.3. Selecția tineretului de reproducție	28
2.4. Bonitatea	29
Capitolul 3: Alegerea nutrienților pentru reproducție	34
3.1. Refacerea efectivului-matcă	35
3.2. Evidența zootehnică	36
Capitolul 4: Reproducția nutrienților	37
4.1. Fecunditatea	38
4.2. Prolificitatea	40

4.3. Gestația	42
4.4. Fătarea	44
4.5. Avorturile	45
4.6. Reproducția în harem	45
4.7. Reproducția dirijată	46
4.8. Reproducția liberă, în padoc	47
Capitolul 5: Alimentația nutrienților	49
5.1. Nutrețuri	49
5.1.1. Furaje fibroase	49
5.1.2. Furaje suculente	50
5.1.3. Nutrețul verde	53
5.1.4. Furajele concentrate	53
5.1.5. Furaje proteice de origine animală	55
5.2. Substanțe minerale, vitamine, microelemente	55
5.3. Prepararea nutrețurilor	56
5.3.1. Conținutul în substanțe nutritive al nutrețurilor	57
5.4. Norme și rații de furajare a nutrienților	58
5.5. Tehnica întocmirii rațiilor	60
Capitolul 6: Îngrijirea și furajarea nutrienților pe categorii	63
6.1. Îngrijirea și furajarea femelelor în perioada de pregătire pentru montă	65
6.2. Îngrijirea și furajarea nutrienților gestante	66
6.3. Îngrijirea și furajarea fememelor în perioada de alăptare	69
6.4. Îngrijirea puilor sugari	69
6.5. Hrănirea puilor de nutriție	72
6.6. Înțărirea puilor de nutriție	72
6.7. Îngrijirea și furajarea tineretului de nutriție din categoriile 45-180 și 180-233 de zile	74
6.8. Furajarea tineretului de nutriție	75
6.9. Îngrijirea și furajarea tineretului de nutriție destinat reproducției	77
Capitolul 7: Sisteme de creștere a nutrienților	78
7.1. Sistemul extensiv de creștere a nutrienților	78

7.2. Sistemul semiintensiv de creștere a nutrilor	79
7.3. Sistemul intensiv de creștere a nutrilor	84
Capitolul 8: Valorificarea producției de blănuri	86
Capitolul 9: Valorificarea cărnii de nutrie	91
9.1 Rețete de preparate culinare din carnea de nutrie	93
9.1.1. Tocăniță de nutrie	94
9.1.2. Nutrie à la Matelotte	95
9.1.3. Nutrie cu măsline	95
9.1.4. Pulpă de nutrie	96
9.1.5. Cotelete de nutrie Mirzvah	96
9.1.6. Spinare de nutrie	97
9.1.7. Spinare de nutrie à allemande	97
9.1.8. Spinare de nutrie à la Navarraise	97
9.1.9. Budincă de nutrie	98
9.1.10. Cârnați din carne de nutrie preparați în casă	99
Capitolul 10: Bolile nutrilor	100
10.1. Bolile microbiene	102
10.1.1. Tuberculoza	102
10.1.2. Pseudotuberculoza	103
10.1.3. Paratifoza	103
10.1.4. Tularemia	104
10.1.5. Pasteureloza	105
10.2. Boli parazitare	106
10.2.1. Coccidioza	106
10.2.2. Fascioloza	106
10.2.3. Strongiloidoza	107
10.3. Boli ale organelor interne	107
10.3.1. Pneumoniile	107
10.3.2. Timpanismul și meteorismul	108
10.3.3. Enteritele	108
10.3.4. Intoxicațiile	108

STRUȚUL

Boala vacii nebune. Febra aftoasă la porcine, ovine și păsări. Să fie struțul sursa de carne a mileniului trei? Perfect pentru clima din România!

Struțul adult la sacrificare are în jur de 100-160 kg, femela-struț depune 40-60 ouă/an, un ou cântărind între 1 și 2 kg.

În Occident 1 kg de carne costă 35-40 Euro. Pielea de struț este mai scumpă decât pielea de crocodil!

Hrana struțului este 100% vegetală!

NUTRIA

Nutria atinge maturitatea la 12-15 luni, masculul adult având 9-10 kg, iar femela 6-8 kg. Gestația are o durată de 4 luni. cu câte două serii de pui într-un an, cu un total de 15-18 pui pe an.

Din 25-30 de piei se poate confecționa o superhaină de blană de 2.000 lei.

Hrana nutriei este alcătuită din nutrețuri, cereale, leguminoase și subproduse!

Capitolul 1

CUNOȘTINȚE GENERALE DESPRE NUTRII

1.1. Manipularea și transportul nutrienților

La prinderea nutrienților, crescătorul trebuie să fie foarte atent, pentru a evita accidentele prin mușcătură sau traumatizarea animalului. Din cușcă sau din padog, nutriția se prinde de coadă și se așează cu corpul pe un suport, partea posterioară ținându-se suspendată. La animalele adulte, deosebit de neliniștite, contenționarea poate fi făcută cu un clește special, care ușurează mult această operație și oferă un grad mai mare de siguranță împotriva mușcăturilor nutrienților.

Conținutul periodică a animalelor este necesară pentru măsurători corporale, pentru aprecierea desimii și fineții firelor de păr din blană, pentru determinarea gestației sau vârstei; pentru identificarea mai precisă a animalului după numărul matricol, precum și pentru diferite etape sanitar-veterinare.

În crescătorie, nutrienții pot fi transportați în mână, sau în cuști portabile mici. Pentru transportul pe distanțe mai mari se folosesc cuști din plasă metalică, cu 1, 2, 5 locuri, în care animalele se pot grupa pe vârste, sexe sau orice alte criterii. Cușca are lateral două mânere, iar în partea superioară, cel puțin jumătate din suprafața rețelei de sârmă o reprezintă ușița mobilă prin care se pot introduce sau scoate ușor animalele. În interior se fixează pe podea un rezervor pentru apă (circa 400 ml) care are marginile superioare îndoite înăuntru pentru a se micșora vărsarea conținutului.

1.2. Principalele regiuni corporale la nutriție

Corpul nutrienței este mare, având un aspect greoi, fruntea plată și botul bont. Urechile sunt mici și rotunjite, ochii mari de culoare maro au o pupilă foarte mobilă, cu axul vertical. Ochii sunt protejați de membrane transparente în timpul scufundărilor.

Dinții incisivi sunt foarte dezvoltați, ieșiți în afară, ca la orice rozător de altfel și au culoare portocalie. De ambele părți ale botului, pe buza superioară se găsesc cele două grupe de mustăți cu rol senzitiv.

După forma și mărimea corpului, un crescător experimentat poate deosebi sexul animalului.

Gâtul nutriei este scurt și strâns legat de cap și trunchi. Partea sa anterioară, cuprinsă între membrele din față este foarte importantă în stabilirea calității blănii fiecărui animal.

Membrele anterioare sunt scurte și au degetele dezvoltate, terminate cu unghii lungi și ascuțite. Cu aceste labe, nutria apucă hrana, își face toaleta întregului corp sau își construiește cuibul. Cele posterioare însă, mai lungi și mai puternice, reprezintă vâslele pentru înot, nutria dând dovadă de o extraordinară agilitate în apă. Între cele 4 degete se găsesc membrane interdigitale care măresc suprafața de lovire a apei, constituind labele tipice ale animalelor acvatice, excelente înotătoare. Spre deosebire de alte mamifere de apă, nutriile au această suprafață înotătoare a labelor posterioare mult mai redusă față de dimensiunile și greutatea corporală. Cu toate că acest indice este de numai 14,1%, nutria este un excelent înotător, mișcându-se mult mai repede în apă decât pe uscat.

Coadă nutriei, lungă și foarte puțin mobilă, este cilindrică, subțiată spre vârf, solzoasă și acoperită cu peri cornoși, rari și aspri. Ea reprezintă o cârmă în apă și îi servește crescătorului la apucarea animalelor în manipulările din crescătorie.

La nutrie, dezvoltarea corporală se apreciază în raport cu varietatea, vârsta și sexul, luându-se în considerare două criterii: greutatea și dimensiunile corpului. Greutatea se stabilește întotdeauna (mai ales în scopul selecției) printr-o cântărire corectă și nu prin aprecierea subiectivă (din ochi). Este bine ca aceste cântăriri să fie făcute lunar, ținându-se evidența în fișa de creștere. Greutatea corporală are o

evoluție foarte diferită, în funcție de sex și vârstă, fiind influențată de factorii și sistemele de creștere.

La animalele destinate producției de blănuri se pot face cântăriri „în masă” adică a unor grupe de câte 5-6 animale, după care se face media greutății individuale.

Măsurătorile se fac în felul următor: animalul se suspendă de coadă, cu capul în jos, măsurându-se de câte două ori: lungimea corpului și perimetrul toracic. Lungimea este una din cele mai importante dimensiuni și se face cu un metru flexibil (bandă de croitorie) de la vârful botului până la baza cozii. Lungimea normală a corpului la nutria adultă este de 45-60 cm, diferențele fiind date de sex și vârstă. Măsurătorile la puii de nutrie se fac de la 5 luni, până la această vârstă dezvoltarea apreciindu-se doar după greutate.

Perimetrul toracic se măsoară cu metrul flexibil înapoia spatelor sau a omoplaților, el fiind la nutria adultă în stare normală de întreținere, de circa 29-35 cm.

Metodele de apreciere a conformației, care se fac prin simpla observație, nu sunt atât de precise ca și cele pentru dezvoltare, efectuate prin cântărire și măsurare sau pentru stabilirea stării sanitar-veterinare. Pentru o apreciere cât mai bună a conformației de ansamblu și a diferențierii calității blănii în funcție de regiunea corporală, până în prezent nu s-a folosit metoda punctelor, urmând ca în funcție de rezultatul unor cercetări minuțioase să se stabilească eficiența acesteia în aprecierea nutriilor de reproducție. În concluzie, aprecierea conformației, făcută cu ochiul liber rămâne o metodă destul de subiectivă.

1.3. Culoarea

Culoarea albă este o urmare a lipsei pigmentilor din piele și păr, fiind caracteristică nutriilor italiene și de Azerbaidjan. Prezența unor pete colorate pe bot, picioare și blană indică impuritatea acestei varietăți (albe). În natură, albinismul nu apare, el fiind rezultatul exclusiv al creșterii nutriilor în condiții de reproducție și selecție dirijate.

Nutria albă este una dintre varietățile foarte căutate, care a apărut mai târziu și încă nu s-a reușit consolidarea acestui caracter în sensul transmiterii și menținerii în procent mai mare a acestei trăsături dominante (blana albă).

Prin încrucișări între varietăți albe cu alte varietăți (standard, neagră, aurie) se pot obține pui de culoare albă, care în prima generație să reprezinte chiar până la 50% din total.

Culoarea albă poate prezenta însă și o mare variabilitate. Astfel, se întâlnesc nutrii „albe”, cu o ușoară nuanță de gri sau de alb-murdar și chiar animale cu spicul și puful pigmentat, care pot fi confundate cu varietatea Perla.

Culoarea neagră este dată de prezența pigmentilor melanici în pielea și părul nutriilor din aceeași varietate. Prin încrucișare cu varietatea standard, se obțin frecvent pui din ambele culori în procent egal (50%), datorită faptului că ambele rase au caracterul culorii blănii consolidat genetic (bine fixat).

Nutriile negre sunt destul de cerute de industria de blănuri, hainele confecționate din ele fiind purtabile și elegante.

În examinarea exterioară a nutriilor din crescătorie, blana trebuie apreciată numai în măsura în care întrunește

toți indicii de valoare ai varietății respective. În mod obișnuit, pentru toate varietățile cunoscute, pielea este bine întinsă pe tot corpul, neprezentând cute, chiar și în zonele gâtului și a subțiorilor. Pielea solzoasă a cozii nu prezintă valoare și nu are importanță în evaluarea exterioară.

Blana unei nutrii maturizate se caracterizează printr-o desime mai mare a pufului precum și printr-o lungime și grosime mai mari ale firelor de spic. Această etapă începe la 5-5,5 luni și se termină la 7-8 luni, după care creșterea noilor fire de păr se face într-un ritm mai lent. În tabelul 1 sunt prezentate dimensiunile firelor primare, secundare și terțiare.

Firele de păr ale nutriilor standard întrec în lungime pe cele ale nutriilor albe, la care firele de păr prezintă în schimb o grosime mai mare.

Densitatea blănii variază mult în funcție de vârsta de la fătare până la maturizare. Din momentul formării blănii la animalul adult, numărul de fire pe unitatea de suprafață crește în raport cu firele primare de pe greabăn de 2,7 ori, iar de pe abdomen de 3,8 ori. În mod deosebit crește desimea pufului. Dacă la vârsta de 1,5 luni numărul firelor de spic pe 1 cm² de piele este de 258, cele de puf ajung la 1894. La 4 luni raportul ajunge la 176/8276, iar la 7 luni sunt 365 fire de spic și 11.178 fire de puf pe 1 cm² (tabelul 2).

Odată cu vârsta, se îndesește puful și pe celelalte regiuni ale corpului, dar în măsură mai mică față de zona abdominală.

Procesul de obținere a unor animale cu blănuri de diferite culori sau de fixare a caracteristicii de culoare (ex. blana albă) se desfășoară pe baza unor cunoștințe genetice